

STUDENTEN WEEKBLAD

14^e Jaargang.

No. 4.

REDACTEUREN:

C. TELLEGEN, NOTODININGRAT, A. DE JONGH, W. F. A. RÖELL, G. B. V. D. WERFHORST, J. H. V. ROSSEM, J. W. DE MAREES VAN SWINDEREN, H. S. V. LENNEP.
MEDEWERKSTER UIT DE DAMESSTUDENTEN: MEJ. G. C. KRAYENHOFF V. D. LEUR.
DOOR DE C. C. VOOR STUDIEBELANGEN BENOEMDE VERTEGENWOORDIGER: A. J. STARING.

Donderdag

26 Oct. '11.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is f 3,50, bij vooruitbetaling f 3,— per jaar. De jaargang loopt van 1 October tot 30 September.
De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

WALTMAN JB
UITGEVER + DELFT

Inzendingen te bezorgen vóór Dinsdagmiddag 4 uur aan het Redactie-adres:
VLAMINGSTRAAT 34.

Inhoud.

Bericht van de Redactie.

Aan de lezers en lezeressen, door G. K.

Uit de Delftsche wereld.

Geen buitengewoon lidmaatschap der D. S. Debating-Club voor Vrouwelijke Studenten, door W. M. Roessingh v. Iterson.
De duurt van het Corplidmaatschap, door L. de W.
Naar aanleiding van „de duurt van het Corplidmaatschap”, door Bruno.
Opheldering, door D. de W.
Voordrachtavond Mr. Kamp, door V.

Delftsch Studenten-Corps.

Lustrum der Delftsche Stud. Am. Fot. Vereeniging.
Tweede jaarlijksche Salon „De Delftsche Tien” in de Stads Doelen te Delft.
Vrije Studie.
Weekverslag.
Aanvulling ledenlijst Candidaat-leden.

Muziek.

Iets over absolute- en programmamuziek, door L. R.

Gedachten en gedichten.

Aan T., door J. v. R.

Wetenschap en wijsheid.

Wetenschap en Wereldbeschouwing, door J. Ingerman.

Feuilleton.

Hoe Van Leminge de Europeesche Rondvlucht won. (Slot.)

Lijst van Vergaderingen.

Berichten en mededeelingen.

Technische Hoogeschool.

Correspondentie.

Ingekomen boeken.

Agenda.

Bijblad.

Idealisme. Lezing van de Eerste-jaars vergadering, gehouden door J. Buinink op 12 October 1911.

Bericht.

Aan de besturen van alle mogelijke vereenigingen der Delftsche studenten!

De Redactie wil een poging doen om met behulp van het Weekblad en de medewerking der besturen een regeling te treffen, waardoor het samenvallen van twee vergaderingen op één avond vermeden kan worden.

De Redactie stelt zich voor een „Lijst van vergaderingen” aan te leggen waarin elke vergadering in 't kort met dag en uur, zoodra deze vaststaan, wordt opgenomen en wekelijksch wordt herhaald totdat zij heeft plaats gehad. Wanneer dus de Besturen *onmiddellijk* na het vaststellen eener vergadering hiervan aan de Redactie kennis geven, wordt door de wekelijksche opneming in die lijst de datum als 't ware voor de betreffende vereeniging gereserveerd. Slechts medewerking van alle vereenigingen, vakvereenigingen zeer zeker inbegrepen, is hiervoor wenschelijk. Ook het zooveel mogelijk vooruit vaststellen der data kan nu tot zijn volle recht komen.

Als voorbeeld hebben wij met de ons reeds bekende vergaderingen een lijst samengesteld.

Voor 't vervolg wordt dan even een korte opgave verwacht.

De wenschelijkheid van het beoogde doel is zoo vanzelfsprekend dat wij met dit korte bericht kunnen volstaan.

REDACTIE.

Aan de lezers en lezeressen.

Er is een week voorbij gegaan om de storm, die in een enkel gemoed is opgestoken tengevolge van het toetreden van een meisjesstudente, weer een weinig tot kalmte te brengen.

We moeten bekennen dat de toestand in de Delftsche studentenwereld nog niet van dien aard is om te kunnen verwachten dat een dergelijk bericht door allen met instemming ontvangen wordt. Er zullen zeer zeker nog vele moeilijkheden te overwinnen zijn; evenals iedere verandering zal deze niet direct aanvaard worden, maar geleidelijk de sympathie moeten opwekken en vooroordeelen opzij zetten. Er zijn nog vele studenten die een ongemotiveerd meerderheidsgevoel aan den dag leggen tegenover hun vrouwelijke collega's. Zij kunnen echter op velerlei gebied niet zooveel presteeren, in aanmerking genomen hun gering aantal van 40 tegenover het groot aantal mannelijke studenten.

Het bericht in het laatste S. W. is echter niet van dien aard om ingrijpende veranderingen te verwachten. Het schijnt dat de Redactie nog een weinig schroomt*) voor hetgeen zij gedaan heeft en daarom het stuk vrij vaag en onduidelijk heeft ingekleed. De lezers en lezeressen krijgen geen idee van de functie, die de medewerkster uit de meisjesstudenten vervult. Sommigen denken allicht dat het haar werk is een rubriek met berichten uit de meisjesstudenten te vullen. Zij hebben het S. W. niet noodig voor onderling contact, in welk opzicht het juist voor de andere studenten onmisbaar is. Hier daarom ter toelichting bijgevoegd dat zij de Redactievergaderingen bijwoont, maar dat het groote bezwaar dat de Redactie had tegen het scheppen van een plaats als redactrice was en is, dat zij, gezien de huidige studentenwereld, het nog niet mogelijk acht een damesstudente de volle medeverantwoordelijkheid te doen dragen voor den inhoud van het weekblad. Van daar de positie naast de Redactie als medewerkster uit de damesstudenten.

Daar gaat niets af, daar komt slechts bij.

Meisjesstudenten, voor U allen is het toetreden van een uit Uw midden tot medewerkster van het S. W. een stap van groot gewicht. Hoe dikwijls werd er niet heftig gediscuteerd over stukken, die in het S. W. verschenen, maar het was tot kortgeleden eenvoudig uitgesloten zelf zijn gedachten erover te uiten.

Werkt gij allen zooveel mee, dat door dezen stap iets goeds tot stand komt; dit wordt niet bereikt door medewerking van één uwer, maar gij allen moet daartoe zooveel mogelijk bijdragen.

G. K.

*) De Redactie is het hier volstrekt niet mede eens, zij zette in 't vorig nummer de toestand in 't algemeen uiteen, het aan onze medewerkster overlatende een en ander desgewenscht uitvoerig te bespreken.

Uit de Delftsche wereld.

Geen buitengewoon Lidmaatschap der D. S. Debating-Club voor Vrouwelijke Studenten.

Antwoord aan Mej. G. H.

Als dit stuk verschijnt, zal de Delftsche Vrouwelijke Studenten-Vereeniging bezig zijn haar eerste lustrum te vieren en het doet me leed daarom over deze zaak te moeten schrijven in geheel andere zin, dan wellicht in verband daarmee verwacht wordt. Ik verklaar me nml. persoonlijk tegen het opnemen als lid van Meisjes-Studenten in Debating.

Voor de vergadering, waar de heer Macdonald zijn stellingen verdedigde, heeft het bestuur alle leden der D.V.S.V. uitgenoodigd, omdat het een bespreking van deze vraagstukken onvolledig achtte, als daar één der partijen in het geding niet werd gehoord. De inleider bedoelde een samenwerken van vrouwelijke en mannelijke studenten in de tegenwoordige corps-vereenigingen en het leek te mal om daarover te gaan beraadslagen, als ook niet bekend werd hoe de meisjes-zelf er over dachten.

Debating is gastvrij, maar met grenzen. De Delftsche burgerij, wordt bijvoorbeeld niet gevraagd, want die heeft over 't algemeen met onze vergaderingen niets te maken en haar tegenwoordigheid zou het karakter der avonden doen verloren gaan. De vereeniging heeft aan zich zelf genoeg en zou dus alleen overgaan tot het opnemen van een nieuwe groep leden als zij daardoor zeker was een aanwinst te maken en daarbij niet haar karakter in te boeten.

Wij hebben in Delft andere toestanden dan in de vier academiesteden. Door de corps-faculteiten, waarvan ook vrouwen lid zijn, komt men er toe de Debating-Club ook voor haar open te stellen tenzij die steeds een vereeniging van ingeschrevenen is geweest, als te Leiden. Misschien is dit de oorzaak, dat wij in Delft „achterlijk” zouden zijn, maar ik zoek die verder.

Ik zie die nml. in de geringe beteekenis van de vrouwelijke studenten voor de „Delftsche Wereld”. Als maatstaf kan daarvoor het S.-W. dienen. Ieder, die wel eens op het Clublokaal de almanakken in handen heeft gehad, weet, dat er onder de leden zeer goede krachten schuilen, die dus van haar belangstelling in onze gemeenschap makkelijk konden getuigen. Maar het Weekblad merkt nooit iets van haar bestaan. De laatste jaren heeft de Redactie telkens getracht wat kopij van vrouwelijke studenten los te krijgen, steeds met een bedroevende uitslag.

Dit heeft de Redactie er toe geleid zich van de medewerking van één onzer meisjes-studenten te verzekeren, opdat ook dit deel der Delftsche wereld ons weekblad niet vreemd blijven.

„Aan onze lezers en lezeressen”, vorig S.-W.

Feuilleton.

Hoe Van Leminge de Europeesche Rondvlucht won.

(Slot).

Den volgenden morgen meende ik eens rustig te kunnen uitslapen, maar Van Leminge wekte me reeds om drie uur, toen het nog volslagen donker was. Hij wilde onze landgenoot Wijnmalen gaan zoeken, die nog ergens tusschen Reims en Luik en panne zat. Reeds een half uur later zat ik naast Jan in de Geluksvogel, zooals hij zijn vliegmaschine gedoopt had en werd de motor aangezet. Bijna onmiddellijk nadat we den grond verlaten hadden, zetten we koers naar het zuiden, steeds stijgende totdat we ons op een hoogte van ongeveer 2000 Meter bevonden. Volgens de laatste telegrammen had Wijnmalen den nacht doorgebracht in een klein dorpje bij Gedinne, dat op 85 K. M. van Luik ligt. We waren daar den vorigen dag gepasseerd en ik herinnerde mij de omgeving van dat kleine stadje heel goed, tenminste voor zoover men van 2000 Meter hoogte zich er een idee van kan vormen. Ons plan was bij Gedinne te landen en dan verder te zien, waar we Wijnmalen konden vinden. Doch het liep ons verbazend mee, want toen we op vijf Kilometer afstand van dat stadje reeds gedaald waren tot ongeveer zeshonderd meter bemerkte ik beneden

Hier wordt dus nadrukkelijk een tekort aan belangstelling vastgesteld. De medewerkster is er niet gekomen nadat inzendingen de aandacht op de vrouwelijke studenten hadden gevestigd en zij zich aldus een zetel hadden veroverd, neen van hoogerhand, als opwekkend middel wordt haar dit toegediend.

Van werkelijke belangstelling voor den loop der dingen is nooit wat gebleken; Debating zal dus zich niet genoopt voelen een buitengewoon lidmaatschap in te stellen.

Heel anders ware dit geweest, als men daar buiten iets gemerkt had van wat er omging in de D. V. S. V., als haar leden zich een eigen plaats in onze samenleving hadden veroverd en daarop invloed hadden willen uitoefenen. Hoe anders was het geweest, als daar over de stelling een jonge vrouw het woord had gevoerd, die het Corps had kunnen verwijten achterlijkheid en behoudzucht, om het geestelijk leven, dat naast het zijne was opgekomen en bloeide, niet te willen zien en aansluiting te weigeren. Dan zou ook de tijd zijn gekomen om over samenwerking te denken. Zoo behoudzuchtig is geen macht ter wereld of zij bezwijkt voor de krachtige aandrang van het nieuwe, dat werkelijk goed is.

Nu ik toch schrijf, zal ik naast de hoofdzaak even twee andere punten bespreken. Mej. G. H. schrijft over het erkennen door het Corps van de D. V. S. V. een dwaalbegrip dat in deze dagen veel wordt aangetroffen. De algemeene vergadering erkent *als bevriend Studentencorps*; een andere beteekenis bestaat niet volgens de wet. De band tusschen de Corpsen in verschillende plaatsen wordt uitgemaakt door die „erkenning”. Een erkennen door het D. S. C. van de Damesclub heeft voor beiden niets geen beteekenis, want elk leeft rustig voort, erkend of niet. En er is niets dat een goede verstandhouding belet en zelfs onderlinge vertegenwoordiging bij passende gelegenheden. Met evenveel genoegen zou men kunnen denken over een „erkenning” van de T. H. en zijn Rector-Magnificus.

Het tweede punt is, dat het onaangenaam wordt gevonden steeds gastvrijheid van de Corpsvereenigingen te moeten aannemen. De oude wijsheid zegt: „Wie het breed heeft, laat het breed hangen”. Maar dat laatste is een plicht, verbonden aan het eerste, aan de plaats die de Nederlandsche corpsen innemen. Wie geen verstandig gebruik durft maken van openbare leesalen, volksconcerten, enz. doet onwils. En is men werkelijk geroerd door al die gastvrijheid, dan handelt men als de Delftsche Burgerij bij lustra.

W. M. ROESSINGH v. ITERSON.

ons plotseling een kleine tweedekker, omringd door een aantal boeren midden in een bouwland. Ik wees Jan van Leminge er op en onmiddellijk zette die de motor stop en beschreef en vol plané een bocht boven het terrein. Het publiek stooft weg naar alle kanten en liet ons een prachtig landingsterrein vrij, waarop we enkele oogenblikken later zachtjes neerkwamen. We sprongen uit ons schuitje en liepen naar de biplan, die werkelijk van Wijnmalen bleek te zijn. Hij zelf kwam ons tegemoet met twee andere heeren en een dame. Een van die heeren, een reus van een vent was het, werd ons voorgesteld als Koolhoven, de andere als Jan Wijd of Vijt of iets dergelijks. Ik heb zijn naam niet precies onthouden, maar later hoorde ik, dat het een aankomend schrijver was, die de Europeesche Rondvlucht in een automobiël volgde om er een verhaaltje van te maken.

Het bleek, dat Wijnmalen geen benzine meer had en niet kon opstijgen voor hij het ontvangen had. Gelukkig hadden wij verscheiden liters over, die wij hem konden aanbieden. Hij nam dit dankbaar aan, vooral toen hij hoorde, dat we opzettelijk uit Luik teruggekomen waren om hem zoo mogelijk te helpen. De dame, die er bij was bleek Mevrouw Wijnmalen te zijn. Daar ons toestel nog een passagiersplaats had, bood Jan haar die aan, om daardoor beter de vlucht van haar echtgenoot te kunnen volgen. Zij nam het oogenblikkelijk aan en bewees daardoor een dapper vrouwtje te zijn.

Nadat Wijnmalen's benzinereservoir weer gedeeltelijk gevuld was uit het onze nam hij in zijn stuurstoel plaats

De duurte van het Corpslidmaatschap.

Even wil ik de vraag van den heer C. T., uitgesproken in de noot van zijn artikeltje onder bovengenoemde titel in het vorige S. W., beantwoorden.

Wanneer bij huisbezoek, uitgaande van de propaganda-commissie van den D. S. B. wordt gezegd, dat het Corpslidmaatschap „duur” is, geschiedt dit werkelijk te goeder trouw, en, als tegenstelling tegenover de geringe financiële offers, die de Bond van zijn leden vergt, met recht. De contributie van den D. S. B. bedraagt *f* 10,—, de entrée *f* 2,50. Afzonderlijke contributie voor de sociëteit bestaat niet. Het Corps stelt *f* 15,— voor contributie, plus *f* 30,— voor de sociëteit, met *f* 5,— entrée. Ziehier reeds een belangrijk verschil. Het grootste verschilpunt ligt intusschen in de hoofdelijke omslagen. In de laatste 5 jaren is slechts éénmaal een H. O. in den Bond voorgekomen, en wel van *f* 2,75 per lid. De heer C. T. zal toch toegeven, dat dit bedrag *zeer gering* is, in vergelijking met wat in het D.S.C. wordt geheven.

Voor de mededeeling, dat „een groote meerderheid der „Corpsleden met een maandgeld van *f* 100,— rondkomen, „dat er zijn die met *f* 90,—, en zelfs enkelen die met nog „minder kans daartoe zien”, ben ik den heer C. T. zeer dankbaar. Verreweg het grootste deel der Bondsleden, wil ik hieraan toevoegen, heeft een maandgeld van *f* 70,— tot *f* 75,—. Velen komen met *f* 65,—, misschien zelfs enkelen met nog minder toe.

Met het volste recht kan dus ieder Bondslid, waar hij zijn vereeniging propageert, met nadruk wijzen op de grootere „duurte” van het Corpslidmaatschap, boven dat van den D. S. B.

L. DE W.

Naar aanleiding van „de duurte van het Corpslidmaatschap”.

Met aandacht heb ik het stuk van den heer C. T. in het vorige S. W. gelezen en herlezen, en als de schrijver er niet uitdrukkelijk in had gezegd, dat het geen propaganda-artikel was, zou ik het er voor gehouden hebben.

Bij mijn opstel zal ik aannemen dat Corps- en Kroeglidmaatschap inderdaad onafscheidelijk van elkaar zijn; hoewel ik weet dat niet allen het met mij eens zijn, vertrouw ik dat de meesten mij gelijk zullen geven.

Hieronder volgt een reeks van uitgaven welke een le jaars Corpslid noodzakelijk moet doen.

a) Diners in de Stads Doelen tijdens den groentijd	<i>f</i> 10.—
b) Corpscontributie	„ 15.—
c) 2 Almanakken	„ 7.75
d) Lidmaatschap van de kroeg	„ 30.—
e) Entree kroeg	„ 5.—

en steeg enkele oogenblikken later op. Voor hij echter duizend meter ver was hadden wij hem reeds gevolgd. Mevrouw Wijnmalen zat naast Jan, terwijl ik meer naar voren, vlak achter den motor zat. Kompas of kaart waren voor ons niet meer nodig, daar wij dit gedeelte van het traject reeds driemaal gevlogen hadden.

De Geluksvogel scheen dien dag bijzonder snel te zijn, want we hadden Wijnmalen al spoedig ingehaald en vlogen nu gelijk op, waarbij wij de richting aangaven. Het was werkelijk een uiterst amusante tocht. Voor we echter in Luik waren moest Wijnmalen nog eens dalen, deels, omdat zijn benzinereservoir weer bijna leeg was en ook omdat zijn motor eenigszins onregelmatig werkte.

Het duurde eenigen tijd voor we weer vertrekken konden, wat wel jammer was, daar zooveel tijd verloren ging.

Om tien uur precies verschenen we boven het vliegveld te Luik. Wijnmalen was toen 1500 meter hoog, wij iets hooger. En Jan zette zijn motor niet stop, maar steeg nog tot ruim 2800 meter, zeker om Mevrouw Wijnmalen eens op dezelfde hoogte te brengen, als haar echtgenoot het vorige jaar gehaald had. Vanaf deze ontzaggelijke hoogte kwamen wij en vol plané in den tijd van twintig minuten neer. Hier was het publiek bepaald enthousiast over onze verschijning, vooral toen ook Mevrouw Wijnmalen uit ons toestel stapte.

Meer mag ik niet van onze avonturen op den grooten Rondvlucht vertellen. Dat heb ik beloofd aan Jan Wijd, of hoe die kerel ook heeten mag. Hij was ook van plan

f) Pensioenfonds van de kroegbedienden	<i>f</i> 2.50
g) Achtereenvolgende hoofdelijke omslagen op de [kroeg	„ 24.17
h) Eerste-jaarscadeaux	„ 8.—
i) Hoofdelijke omslag Groenenuitvoering	„ 7.—
j) Kosten van het Diploma	„ 1.—
	<i>f</i> 110.42

Voegt men thans er nog aan toe de kosten van de rijool, waaraan een gewezen candidaatlid zich niet kan onttrekken, dan wordt de som nog met *f* 55.— tot *f* 80.— verhoogd naar gelang van de club waarin men geïnaugureerd wordt.

Ook moet op rekening van de 1e jaars gezet worden de kosten van ontgroening en inauguratie, tezamen weer voor een *f* 60.— à *f* 70.—.

De totale som bedraagt dus rond *f* 225.— à *f* 260.—, dus gemiddeld *f* 240.—.

Met bovenstaande is geenszins mijn bedoeling om den heer C. T. te beschuldigen onwaarheid gesproken te hebben, integendeel. Ik wilde hem, zoowel als andere corpsleden of niet-corpsleden, inlichten over den omvang van „verplichte” uitgaven. Dit bedrag nl. wordt in den regel zoo geleidelijk uitgegeven, dat men dikwijls niet merkt dat dit bedrag tot deze hoogte stijgt.

Denkt men nu verder na dan blijkt het, dat deze noodzakelijke uitgaven op het maandelijksch budget nu wel geen geringe som opleveren ($\pm$ *f* 20), maar als men de verdere studentenkosten nagaat dan valt dat bedrag vrijwel in 't niet, zoodat ook ik van meening ben dat deze „betrekkelijke duurte” van het 1e jaar (de volgende jaren dragen veel minder onkosten!) van het Corpsleven, voor de nieuwelingen geenszins een slagboom behoeft te zijn.

Door het grooter worden van het aantal financieel minder begunstigen in het Corps hoopte de heer C. T. er pressie op uit te oefenen dat de noodzakelijke onkosten zich zullen verlagen. De uitgaven onder *a* tot en met *f* zullen zich slechts weinig kunnen verlagen omdat de kosten van onderhoud nu eenmaal tot een zulke hoogte zijn gekomen, dat er weinig hoop op verbetering overblijft. De kosten onder *g*, *h* en *i* zijn echter vrij hoog. Ter verduidelijking wil ik er even aan toevoegen dat van de hoofdelijke omslagen op de kroeg nog *f* 4.— betrekking heeft op den Corpsdië en de rest alles op rekening komt van de zoogenaamde vrije zoopjes. Wat de *f* 7.— van de groenen-uitvoering betreft; tot het heffen van dien H. O. is een 1e jaarsvergadering noodig welke die gelden toestaat, (dit geldt niet voor de H. O. op de kroeg, deze worden zonder voorkennis geheven). Deze 1ste jaarsvergadering echter heeft weinig anders te doen dan het bestuur te machtigen tot het betalen van reeds ingekomen rekeningen.

Ik zou wel eens willen zien wat er gebeuren zou als de 1e jaars, als eenige maatregel van pressie die uitgaven weigerden.

BRUNO.

er een verhaal van te schrijven en als ik het nu ook deed, zou hij voor zijn boek zoo weinig belangstelling vinden. Enfin, het publiek, dat zich voor de aviatiek interesseert heeft natuurlijk uitgebreid gelezen, hoe wij achtereenvolgens alle étapes wonnen. Veel moeite kostte ons dat niet, daar onze eenige gevaarlijke concurrenten Beaumont, Garros en Vedrines waren en die hadden alle drie op de eerste en tweede étappe reeds te veel tijd verloren.

In ons stadje teruggekomen werden we daar reusachtig gefeest. Slechts één ding was jammer. De weduwe Jansen was in dien tusschentijd getrouwd met een journalist en om haar te krijgen was Jan van Leminge zijn groote onderneming begonnen.

Hij treurt er echter in 't geheel niet om. Van de drie ton, die hij netto verdiende, gaf hij mij één, terwijl hij zijn Geluksvogel cadeau gaf aan Wijnmalen. Zoo leven wij nu weer rustig in ons kleine provinciëstadje en iederen dag bitteren we weer in café Panhof en vertellen daar dan nog vaak van onze avonturen op de groote Europeesche Rondvlucht.

P.S. Ik heb gezien, dat Jan Feith, zoo heet de man, die Wijnmalen op zijn tocht volgde, in het Leven zijn roman begonnen is. Ik wensch hem veel succes er mee, al kan hij natuurlijk niet vertellen, dat zijn held de rondvlucht gewonnen heeft. Ik raad hem aan den volgenden keer met Van Leminge mee te gaan, als die ten minste ooit weer meedoet, wat ik niet geloof.

O. M.

Opheldering.

Het stukje „De duurte van het Corpslidmaatschap” van den heer C. T. deed in opmerkelijke wijze uitkomen, de onbekendheid van genoemde heer met de toestanden van de studenten buiten het Corps.

Vooraf met de omstandigheden en opvattingen van de Bondsleden schijnt de heer C. T. slechts in geringe mate op de hoogte te zijn, getuige de noot onder het genoemde artikel.

Daarom lijkt het mij gewenscht, ook met het oog op de verschillende praatjes omtrent den D. S. B. in omloop, met enkele woorden mijn meening, die naar ik weet door verscheidene bondsleden gedeeld wordt, uiteen te zetten.

De Bond is opgericht door principieele tegenstanders van het Corps — naar ik meen te weten ex-Corpsleden — welke tevens den Bond op een meer democratische grondslag bouwden, door o. a. de financieele lasten belangrijk lager te stellen. In het begin maakten deze principieele leden, zooals ik ze zou willen noemen, het grootste en ten minste het meest op den voorgrond tredende deel van den Bond uit. Later wijzigde deze toestand zich echter. De principieele leden die, wel in staat lid van het Corps te zijn, dit niet worden, verdwijnen langzamerhand. Blijven over de finantieel minder krachtigen, die tegenwoordig voornamelijk de bondsleden vormen.

Ik kan met vrij groote zekerheid spreken, wanneer ik beweer dat slechts zeer weinigen in den Bond een inkomen van f 70 per maand genieten en dat zelfs een groot contingent met heel wat minder toe moet komen. En waar de heer C. T. f 90 reeds een minimum maandgeld noemt — wat mij vooral voor de eerste jaars Corpsleden een allerminderaalst minimum toeschijnt — blijkt hieruit dat een uitlating, als die van een der Bondspropagandisten, volkomen te rechtvaardigen is.

Het is dan ook mijn vaste overtuiging, dat indien de kosten van het Corpslidmaatschap minder als tegenwoordig het geval is en meer in overeenstemming met de draagkracht der finantieel minder sterkeren waren, een vrij groot aantal der tegenwoordige bondsleden nooit bondslid geworden, maar zich bij het Corps aangesloten zou hebben.

De Bond is mijns inziens voornamelijk de aangewezen vereeniging voor hen, die geen corpslid kunnen zijn en toch behoefte gevoelen zich bij een gezelligheidsvereeniging aan te sluiten.

Waar nu dergelijke zaken door mij e. a. tijdens de propaganda vooropgesteld werden, waar bovendien toch vrij zeker aangenomen kan worden, dat de eerste jaars voor het meerendeel met vaste besluiten omtrent al of niet toetreden tot het Corps naar Delft komen, spreekt de heer C. T. waarlijk „op onverantwoordelijke wijze” van „radraaierspraktijken” en geeft blijk niet slechts in zeer geringe mate, maar zelfs absoluut niet met genoemde toestanden op de hoogte te zijn.

D. D. W.

Voordrachtavond Mr. Kamp.

Vrijdagavond had de aangekondigde propaganda-avond van de Delftsche Studenten-afdeeling van het A. N. V. plaats. De kleine Concertzaal van de Doelen was jammer genoeg niet zeer bezet. Het kleine publiek juichte de verschillende voordrachten zeer toe. Mr. Kamp, die door een lichte verkoudheid verhinderd was te zingen, had z'n programma eenigszins gewijzigd. De avond werd geopend met een stuk uit Vondels „Lucifer”. Daarna kwamen eenige van meer vroolijken aard, o. a. „de Verloofden” van Staring, een eigen bewerking van een gedicht van Heine, en ten slotte „Het Bezoek aan de Abdij”.

Tijdens de rust werd de tentoonstelling bezocht, waar o. a. ook verschillende foto's en platen aanwezig waren, die ook op de Brusselsche tentoonstelling geprikt hadden.

Het was jammer, dat zoo weinig leden van de Afdeeling gekomen waren; zij hebben daardoor een zeer mooien avond gemist, een avond waarop de Delftsche Afdeeling met genoegen terug kan zien.

V.

Delftsch Studenten-Corps.

Lustrum der Delftsche Studenten Amateur Fotografen Vereeniging.

Om te beginnen betruurt de S. W.-redactie het ten zeerste dat zij door een ongelukkig toeval verhinderd was een officieele vertegenwoordiger ter opening af te vaardigen; gelukkigerwijs was een der redacteuren incognito aanwezig en daartoe in staat eenige aantekeningen te maken. —

De officieele ontvangst vond plaats in den foyer van den Stads Doelen, die voor de tentoonstelling voorzien was van een keur-collectie van Kunst-fotographisch werk op mooi groen-stoffen achtergrond, die des te meer uitkwam door het volle, loodrecht neerstreamende licht. Een aardige plantenversiering en veelkleurige tapijten op den vloer verhoogden den aangenamen indruk. Verschillende genoodigden, hoogleeraren, vertegenwoordigers van andere fotografische vereenigingen en enkele bestuursleden van hoogst enkele corpsvereenigingen waren in afwachting, want de opening werd uitgesteld tot de komst van Senaat en Kroegbestuur. Omstreeks drie uur hield de President, de heer Vrins, de feestrede met een overzicht van de lotgevallen der vereeniging in de laatste twintig jaren, waarop de heer Koopman, eeredid, een der oprichters der D. S. A. F. V., met een hartelijk woord de tentoonstelling opende. —

Het officieele gedeelte was gesloten. De groote kring van toeoorders loste zich op in kleine groepjes, die meer of minder hun belangstelling voor de kunstfotografie aan den dag legden. De eere-champagne werd onderwijl rijkelijk geschonken. Verwacht van mij geen critiek op het tentoongestelde, 't een en ander vond ik werkelijk mooi en uitdrukkingvol, maar een maatstaf ter beoordeeling is mij niet geopenbaard.

Tegen vieren trokken verschillende aanwezigen naar de Soc. Phoenix, waar het bestuur in de toepasselijk versierde leeszaal recepieerde. Er valt weinig van te zeggen. De Corpsvereenigingen waren schaarsch vertegenwoordigd. Een professor was aanwezig, ook eenige damesstudenten, terwijl een troepje studenten met insigne zich onderling vermaakte aan het tegenovergestelde einde van de zaal en de lading sandwiches en balkoekjes af en toe onderschepte; even ter zijde gezegd, de consumptie was wát goed in orde. —

We besluiten in ernst. De D. S. A. F. V. heeft door de Delftsche Tien voor de tweede maal haar naam ook buiten Studentenkringen eer aangedaan. Wij wenschen de vereeniging van harte geluk met dezen merkwaardigen climax in twintig jaren. —

Tweede jaarlijksche Salon „De Delftsche Tien” in de Stads Doelen te Delft.

VAN HET THEE-CONCERT.

De roode gordijnen opzij lichtend, wordt men verrast door het feestelijk aanzien; de gewoonlijk zoo kale en leelijke concertzaal is nu herschapen in een smaakvol versierd, gezellig en vroolijk vertrek, dat zich bijzonder gunstig leent tot het houden van een gezellige bijeenkomst, waar men zoo luchtigjes over kunst kan spreken, en niet al te diepzinnige beschouwingen daarover behoeft te houden.

Maar met dat al kwam van het doel onzer komst, de bezichtiging der werken van de 10 belangrijkste Nederlandsche fotografen, niet veel terecht. En het werd misschien ook nog verergerd door de omstandigheid dat de belichting daar op dat uur niet al te gunstig was.

Toch dient hier vermeld te worden, dat deze foto's ons kunnen toonen de enorme vooruitgang, die de fotokunst in den laatsten tijd heeft, zoodat misschien nog de hoop zal worden gekoesterd, dat de fotograaf eens datgene kan bereiken, wat bij een schilderij als het hoogste geldt, het weergeven van een zieltreffend oogenblik.

Maar voor dergelijke gevoelens was nu geen plaats, er waren te veel levende schilderijtjes.

De tentoonstelling is voor 't publiek geopend vanaf Donderdag 26 October tot en met 31 October. Wellicht is er dan gelegenheid de foto's wat rustiger en beter belicht te beschouwen en voor ons aanleiding om er nog eens op terug te komen.

(Zie verder Tweede Blad).

TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD

van 26 OCTOBER 1911. No. 4.

Vrije Studie.

Naar aanleiding van de lezing van Herman Teirlinck a.s. Woensdag 1 Nov. om 8 uur in de foyer van den Stads Doelen, eenige opmerkingen over den spreker. Deze heeft zich terecht beroemd gemaakt door een merkwaardig beschrijvingstalent, dat zich uit in beschrijvingen van de kleinste bijzonderheden, zoo volmaakt, als er tot nu bijna niet in de litteratuur zijn voorgekomen. Van stapeling van bijzonderheid op bijzonderheid is geen sprake; elke kleinigheid is zuiver ten opzichte van het geheel afgestemd en is daarin ook beslist noodzakelijk. Een situatie, door Teirlinck beschreven, is daardoor direct tot leven gebracht.

Een tweede kracht van Teirlinck is de Vlaamsche taal. Voor ieder onzer is die te begrijpen, door de klanknabootsing der onbekende woorden. Teirlinck weet er voor zijn beschrijvingen alles uit te halen. Wanneer T. dit Vlaamsch voordraagt, wordt het tot een genot en wij leven mee in de stemming en atmosfeer zijner beschrijvingen. Een voorbeeld uit „Zon”, een bundel van tien beschrijvingen, om de manier van zeggen van Teirlinck even te proeven: De stad ontwaakt bij zonsopgang; de wind avonturiert over de daken der huizen:

Verder sprong hij, in sterkelijke jacht, een luttel huizen over en viel meteen er achter stil, tegen 't muurken, aan 't peinzen, waarom hij zoo gesprongen had, redeloos, en aan 't luisteren middelerwijl hoe, achter dees zorgelijk deurken, het horloge al werkend doortokkelde zijn tikkelen en zijn takkelen, daarbinnen langs de vredige uur.

De titel van de a.s. voordracht:

„Brusselsch leven en Brusselsche typen”,

doet ons dadelijk denken aan het voor eenige jaren verschenen: „Het Ivoren Aapje”, waarin Teirlinck fijne beschrijving en scherpe karakterteekening heeft gecombineerd tot een geheel Roman van het Brusselsche leven, vooral van de pervers-esthetische hoogere kringen. Het feit, dat Teirlinck zoo door en door op de hoogte is van alle uitingen, zowel van de licht- als de schaduwzijde van het Brusselsche leven, verzekert de waarde al grootendeels van een lezing met bovenstaande titel.

De roep van Teirlinck's lezing van het vorige jaar, maakt een opwekking tot opkomst hier overbodig. Alleen dit tot de nieuwe Corpsleden.

Het is een teleurstelling, als men pas in zijn tweede jaar tot de ontdekking komt, dat men tot daarentoe niets belangrijks heeft uitgericht. Nu is Vrije Studie daar geen oplossing voor, maar een lezing als b.v. van Teirlinck, die misschien heel enkelen een nieuw levensinzicht opent, kan toch allen ernstig stemmen, het eigen tekort aan te vullen, b.v. door het lezen van de boeken van den spreker.

Werkt dus mede en slaat een avond niet af, die U kan geven ruimer gezichtskring en ontwikkeling, die iemand van den stand van een student te Delft behoort te verwerven.

Weekverslag.

Dit is het laatste nummer van 't S.W. . . . . Goddank! Mis! net als 't duiveltje uit het doosje, we zijn er weer.

Deze week zal in de annalen van het D. S. C. opgeteekend worden als de week van de Amateur Fotografen. Nu ze hebben genoeg van zich laten merken, een receptie, een thee-concert en een diner, en nog veel meer waaronder de schitterende tentoonstelling van de Delftsche Tien. Al deze feestuitingen zijn zeer goed geslaagd. Vooral de receptie, wat was die lollig en wat vonden de bestuurders de port lekker. De dames, die er ook bij waren hebben zeker gedacht „zulke port nemen we ook bij ons lustrum daar kun je tenminste een paar glazen van drinken, zonder dat iemand het merkt”.

Als tweede gebeurtenis, maar die wegvallt tegenover de week van de amateur-fotografen, komt het naar boven gaan

van een heel stel. Hun zacht, bescheiden optreden zal wel in de benedenzaal gemist worden, maar toch niemand zal hun het bovenzijn kwalijk nemen.

Er was dan eettafelinstallatie. Wiet zit nu op de plaats van Kiet en mainteneerd een heel oud stelletje, zoo nu en dan kijkt hij eens verlegen naar zijn oude tafeltje, waar ze hem missen als kiespijn. Bij de oudjes valt het geveel in betere aarde. Maar er was dan een eettafelinstallatie.

Motten deze zwijnen
niet eerst in quarantijne?

werd gevraagd.

We zullen op ze letten
en heel apartjes zetten

is 't antwoord, en dus zitten ze nu een beetje in 't verdom, wat geen kwaad kan.

Aan het C. T. werd weer de gewenschte aandacht geschonken. Dank U!

Over de meisjes zwijgen we, ze vieren feest, die Jugend musz zich austaben, zie verder hoofdartikel Nieuwe Courant Dinsdagavondblad. Een puikje van naïviteit!

Naamlijst der Candidaat-leden van het Delftsch Studentencorps.

AANVULLING:

139. H. C. M. Marijnen, w, Peperstraat 2.

Muziek.

Iets over absolute- en programmamuziek.

Als men aan de muziek een natuurlijk bestaan toekent, aldus geheel onafscheidelijk van 's menschen leven, zooals overeenkomt met de opvatting der oude Grieken, dan is de onderscheiding in absolute- en programmamuziek van matig belang te noemen. Gaat men echter na, wat er van die oud-klassieke opvatting is overgebleven en men ziet, dat in tegenstelling met de literatuur en de plastische kunsten, de muziek door velen beschouwd wordt als een kunst, die in het leven geheel een bijzaak is, dan is het niet van belang ontbloot, de begrippen absolute- tegenover programmamuziek in 't kort wat nader te bekijken.

De groote Fransche componist Hector Berlioz verbaasde omstreeks 1830 de muzikale wereld, toentertijd voornamelijk Parijs, met zijn fantastische compositiën. Hij was voor den dag gekomen met een muzikale vertelling: „Episode de la vie d'un artiste” geheeten. Voor zijne tijdgenooten, gewend aan de muziek van een Chopin en een Schubert, was deze en waren ook zijn latere werken niet alleen zoo monstrueus en fabelachtig, ook het nieuwe idee, om de muziek een bepaalde handeling te laten verklanken, was zoo weinig voorbereid en zoo plotseling te voorschijn gekomen, dat een groote verdeeldheid van meeningen onmogelijk achterwege kon blijven.

Voor nu, naar aanleiding van Berlioz' werken, ontspon zich een heftige strijd onder de musici. De voorstanders der nieuwe richting, waarbij de muziek een vooraf opge maakt programma moest uitbeelden, noemden haar die der programmamuziek. Als natuurlijke tegenstanders kwamen zij, die aan de muziek een groter ideaal stelden dan de omschrijving van een vastgestelde handeling. Zij bestempelden hun droombeeld met de onwezenlijke naam van „absolute muziek”. Wie heeft ooit vreemder aanduiding gezien als die van absolute muziek; evenmin als van elke andere kunst ook, kan men zich toch voorstellen, wat er absoluut en niet-absoluut in de muziek is!

Tusschen deze twee vormen, steeds zoo fel tegenover elkaar gesteld, zijn weer verscheidene overgangsvormen, waarvan meer op den voorgrond treden: de contemplatieve-, de aanvullings- (waaronder de melodramatische) en de geheel dramatische muziek.

Zooals de ervaring bewezen heeft toonde het groote publiek zich steeds zeer neutraal tegenover al die richtingen, waardeerende wat voor hen appreciabel was, terwijl vele werkelijke musici nu nog de eene als ideaal tegenover de andere stellen, hoewel de twee grootste toondichters Beethoven en Wagner zich op beider gebied bewogen hebben. „Strijdlustig is immers de mensch”.

L. R.

Gedachten en Gedichten.

Aan T.

O, wist je, hoe mijn leven
Vergaat in eenzaamheid,
En hoe naar luttel liefde
Mijn arme ziele schreit,

Je hadt met zachte handen
Gestreed mijn gloeiend hoofd,
En in mijn smarte-oogen
Was 't leed voorgoed gedooft. —

Oct. 1911.

J. v. R.

Wetenschap en Wijsheid.

Wetenschap en Wereldbeschouwing.

In het algemeen zal er tusschen de stand der Wetenschap en de Wereldbeschouwingen in een bepaald tijdvak verband bestaan; maar men dient goed onderscheid te maken tusschen de wereldbeschouwingen van groote groepen van menschen en die van enkele. Er is een zekere chronologische volgorde op te merken; de wetenschap zal in ontwikkeling altijd vooraan zijn. Want slechts nadat de wetenschap ons iets geleerd heeft, kunnen we onze wereldbeschouwing met dat nieuwe in overeenstemming brengen. Slechts weinig menschen zijn in de gelegenheid kennis te nemen van een voldoende groot aantal feiten, uitkomsten van onderzoek en proefneming, denkwijzen, om voor zichzelf een eenigszins onafhankelijke wereldbeschouwing te kunnen vormen. En zelfs de wereldbeschouwing van deze enkele blijft steeds achter bij de wetenschap en kan ook niet anders.

Veel meer is dit nog het geval met de opvattingen van volkeren of groepen daarvan. Langen tijd is noodig om de beschouwingen van enkelen door te doen dringen bij de menigte en dat is ook zeer verklaarbaar. Men verwijt de menschen soms wel hun vasthoudendheid, maar ten onrechte. Doordat de overgrote meerderheid der menschen niet in de gelegenheid is of niet in staat om eigen oordeel te vormen over belangrijke onderwerpen, moeten ze wel genoegen nemen met overlevering en traditioneele opvattingen. De meeste zijn niet in de gelegenheid voldoende elementaire kennis op te doen, andere zijn niet in staat, deze wetenschap te beheerschen. Behalve deze behoudendheid zien we bij andere groepen juist het tegenovergestelde (als een schip zonder roer); velen volgen in hun streven hun aanvoorders in nieuwe richtingen, uitsluitend omdat die richtingen nieuw zijn en omdat de oude hun niet bevredigd hebben. De groote massa's der menschen met hun gebrek aan elementaire kennis om een eigen meening op te bouwen, volgen gemakkelijk een leider, hetzij priester of marxist, e.d. kerkelijk of wereldsch heerszuchtige.

Echter van hooger belang dan het politieke in de wereldbeschouwingen is de filosofische zijde ervan. Waar de politieke kant verband houdt met de schrijf-, meer nog met de redeneerkunst, hangt de filosofische kant samen met de wetenschap in 't algemeen; soms met de wetenschap van eeuwen geleden.

Een belangrijke soort wereldbeschouwingen zijn de godsdiensten, en daarvan is als voornaamste naar het zielen-aantal der aanhangers in de eerste plaats het Boeddhisme te noemen. Verdere monotheïstische wereld-godsdiensten zijn de Christelijke, Mohamedaansche en Israëlitische.

Over de Christelijke Godsdienst wil ik iets uitweiden, omdat we daar het meest mee in aanraking komen. Vooreerst wil ik even de aandacht vestigen op het zeer groot aantal sekten, die zeer uiteenlopend zijn. De Christenen noemen zich monotheïsten, maar daar valt wel iets op aan te merken, juist voor de grootste groepen. Het meerendeel kent twee Goden, God en Duivel, de Goede en de Booze Godheid; en de Goede Godheid is dan weer voor velen een Drieëenheid. Ook is voor vele Katholieken Maria een Godin en Engelen en Heiligen zijn slechts andere namen voor de Goden en Halfgoden der Heidenen. Echter de Protestanten hebben het al tot twee Goden gebracht en de modernen zelfs tot Eén, evenals de Israëlieten en Mohamodanen. Sommige zeer moderne protestanten en filosofen spreken in hun wereldbeschouwing over het buitennatuurlijke als een

Eenheid die God of Geest genoemd kan worden. Zij hebben in hun dualistische wereldbeschouwing weer de hoogte bereikt, die vele zoogenaamde „heidenen” bezaten. Deze noemden de buitennatuurlijke macht Fatum. Wel geloofden de groote massa's der Heidenen aan de „Goden” evenals er nu door de massa geloofd wordt aan Onzen Lieven Heer en Duivel; maar het is duidelijk, dat vooral veel Grieksche wijsgeeren deze Goden ongeveer beschouwden zooals wij dat nu doen, n.l. als symbolen. Het Fatum was het buitennatuurlijke, tegenwoordig God of Geest genoemd.

Doch de wetenschap heeft vooral in de 19de eeuw enorme vorderingen gemaakt en menschen, die met deze nieuwste wetenschappelijke uitkomsten kennismaken, kunnen gemakkelijker dan vroeger nog verder gaan in hun wereldbeschouwing. Ze kunnen het dualisme missen en het monisme begrijpen. De groote stichter van de monistische filosofie is Ernst Haeckel, maar ook voor hem zijn er al vele ketters en tovenaars geweest; b.v. Laplace. Napoleon vroeg hem eens: „Welke plaats neemt God in in uw wereldbeschouwing?” Laplace antwoordde: „Sire, ik kan deze hypothese missen”.

Wie zonder al te veel tijd te besteden iets over monisme wil lezen kan ik „Die Welträtsel” van Haeckel zeer aanraden. Alleen is het jammer, dat hij daarin van natuurkunde niet voldoende op de hoogte blijkt te zijn, maar dat is geen bezwaar voor menschen, die zelf deze leemten kunnen aanvullen. Ook is de nieuwere natuurwetenschap volstrekt niet met het monisme in strijd, integendeel; getuige o.a. dat Ostwald, Svante, Arrhenius en zooveel anderen monist zijn. Het grootste konflikt in Die Welträtsel is wel, dat Haeckel de entropietheorie verwerpt, omdat deze er oppervlakkig gezien toe schijnt te leiden, dat het heelal een begin en een einde zou hebben, overeenkomende met een minimum en een maximum entropie. Nu neemt het monisme aan, dat het heelal altijd heeft bestaan en altijd zal bestaan en wel omdat we weten: ten eerste dat er nooit stof vergaat tot niets of uit niets ontstaat, maar dat de massa der stof konstant blijft en ten tweede dat het arbeidsvermogen konstant blijft. Nauwkeurig beschouwd weten we de geldigheid van deze „wetten” slechts voor een gesloten stelsel. Dit stelsel kan echter van willekeurige grootte zijn en we mogen ze mijns inziens ook op het heelal toepassen, omdat er geen logische reden is, om de geldigheid in twijfel te gaan trekken b.v. buiten het gezichtsveld der telescopen. Ook voldoet het heelal aan de definitie van een gesloten stelsel; er zijn n.l. geen lichamen buiten, die aan de veranderingen, die in het stelsel plaats hebben, deelnemen.

Wat leert nu de entropietheorie, of beter: wat leeren de waarnemingen, die tot die theorie aanleiding hebben gegeven? We kunnen de veranderingen, die in de natuur plaats hebben indeelen in twee soorten; de eerste gebeuren in letterlijken zin *vanzelf*, de tweede gebeuren uitsluitend tegelijk met een verandering van de eerste soort. Tot deze eerste soort behooren o.a. het overgaan van warmte van een warmer naar een kouder lichaam; het overgaan van een elektrische lading van een hooger naar een lager gespannen lichaam; het omzetten van mechanisch arbeidsvermogen in warmte (wrijving). Deze veranderingen kunnen niet *zonder meer* in omgekeerde zin plaats hebben; in deze omgekeerde zin zijn ze van de tweede soort. Zoo kan b.v. warmte wel in mechanisch arbeidsvermogen worden omgezet (b.v. stoommachine), maar alleen wanneer tegelijkertijd warmte van hooger (ketel) naar lager temperatuur (kondensator) gaat, een verandering van de eerste soort. De mechanische warmte-theorie nu leert en formuleert, dat geen veranderingen kunnen plaats hebben, dan zulke waarbij in een gesloten stelsel de totale energie degradeert, de entropie toeneemt. De natuur streeft naar, d.w.z. verandert in de richting van, nivelleering van energie, toename van entropie of wat hetzelfde is, *naar evenwicht*.

Ook hier weer zie ik geen logische reden om aan te nemen, dat deze wet niet toegepast zou mogen worden op het heelal. Aangezien het heelal $\sim$ groot is of zoo men wil, men zich het heelal niet begrensd kan denken (omdat een grens het begin zou zijn van iets anders, hetgeen toch ook weer bij het heelal zou behooren) neemt de entropie van het heelal per eindig tijdsdeel met $\sim$ toe. We zien n.l. niet alleen dat er uitsluitend veranderingen plaats hebben, waarbij de entropie toeneemt, maar ook *dát* dit voortdurend plaats heeft, zoolang en omdat er geen evenwicht is. Daar het heelal nu volgens aannamen niet is ontstaan, maar altijd, d.w.z. $\sim$ langen tijd heeft bestaan, zal de entropie van het heelal $\sim \times \sim = \sim^2$ groot zijn; nu en vóór of na elk eindig tijdsverloop, want de entropie van het heelal neemt per eindig tijdsverloop met $\sim$ toe. Deze laatste hoeveelheid is

~ klein in verhouding tot de totale entropie ($\sim^2$) en mag dus volgens het principe van Leibnitz verwaarloosd worden; zoodat werkelijk de entropie van het heelal $\sim^2$ groot was, is en blijft. Van een maximum entropie, die het einde der wereld zou beduiden en een minimum entropie, die overeen zou komen met een begin der wereld, is mijns inziens dus geen sprake, zeker niet in een eindigen tijd en daarmee hebben we toch slechts te maken!

We zien dus, dat het monisme, de wereldbeschouwing die *slechts* een natuur kent en niet *buitendien* nog een Godheid of Geest (dualisme), volkomen in harmonie is met de entropiewet, waarvan Chwolson gezegd heeft: „De in deze wet uitgesproken gedachte is ongeëvenaard in diepte en belangrijkheid en de menschheid mag er trots op zijn, deze wet gevonden en zijn waarde begrepen te hebben”. Zoo is dan de monistische filosofie in overeenstemming met de wetenschap: de hoogste eenheid van tegendeelen.

Delft, Oktober 1911.

J. INGERMAN.

Lijst van Vergaderingen.

- Vrije Studie. Woensdag 1 Nov.: Herman Teilinck.
 D. S. Debatingclub. Woensdag 8 Nov.: Mr. A. Heringa, „Internationalisme”.
 Woensdag 29 Nov.: Dr. A. Schrickink Kool, „Evenredige Vertegenwoordiging”.
 Studentenveren. ter behandeling van ethische en godsdienstige vraagstukken. Dinsdag 7 en 21 Nov.: onderwerp: „Friedrich Nietzsche: Also sprach Zarathustra”.

Berichten en Mededeelingen.

H. H. abonné's van het S. W. die een titel en inhoud met band voor den dertienden jaargang wenschen te ontvangen (prijs f 0,75) worden verzocht dit spoedig op te geven in den Boekhandel Binnenwatersloot 33-35, daar slechts zooveel exemplaren gedrukt worden als er aanvragen zijn.

Gedurende de maand October bestaat de gelegenheid de abonnementsgelden voor den veertienden jaargang bij vooruitbetaling te voldoen à f 3,—.
 DE UITGEVER.

DELFTSCHE STUDENTEN SCHAAKCLUB. WINTERWEDSTRIJD.

Het bestuur der D. S. S. heeft zich voorgenomen dit jaar wederom een wedstrijd onder haar leden uit te schrijven tot mededinging waarin zij alle leden opwekt.

Voornamelijk is hier het doel ook die leden, die in het tiental van den Interacademialen wedstrijd uitkomen, eens te laten toonen in welke mate zij in het schaken gevorderd zijn.

Om den wedstrijd een goed verloop te doen hebben, zijn er de volgende bepalingen aan verbonden:

1. Gespeeld wordt in drie klassen, eerste, tweede en derde klasse, ieder onderverdeeld in groepen van vier spelers.
Is het aantal spelers dat zich voor een bepaalde groep opgeeft geen veelvoud van vier, dan beslist het bestuur, hoe gespeeld zal worden.
2. Elk speelt twee partijen tegen de andere mededingers en zijn groep, zoodat in het geheel 6 partijen door ieder gespeeld zullen worden.
3. Het bestuur houdt zich het recht voor, indien noodig, spelers in andere klassen te laten meespelen dan waarvoor zij zich opgaven.
4. Het inleggeld bedraagt f 2,50, welk bedrag gelijk met de contributie geïnd zal worden. Degenen die den wedstrijd uitgespeeld hebben, ontvangen f 1,50 terug.
5. Het inleggeld zal besteed worden aan prijzen, in iedere groep één prijs.
6. Gespeeld wordt des Vrijdags acht uur, indien alsdan schaakavond, op de leeszaal der S. P.
De partijen mogen niet thuis gespeeld worden.
7. Is een speler verhinderd, dan mag hij een partij hoogstens één maal verdagen, doordat hij hiervan *schriftelijk* kennis geeft aan den secretaris, vier uur voor den aanvang der schaakavond.

Blijft hij hiervan in gebreke of komt hij meer dan een uur te laat, dan verliest hij zijn partij en de f 1,50 zal hem niet meer terugbetaald worden.

8. In alle andere kwesties beslist het Bestuur.

Aan deze bepalingen zal stiptelijk de hand gehouden worden.

Op den lessenaar zal een lijst gelegd worden, waarop degenen, die aan den wedstrijd wenschen deel te nemen, kunnen teekenen, terwijl tevens aanmelding kan geschieden schriftelijk bij den secretaris.

De wedstrijd zal waarschijnlijk Vrijdag 17 November aanvangen.

Namens het Bestuur,
 A. P. G. MIJNLIEFF,
 Secretaris.

—o—

SNJEUNTOJOUNSSELSKIP „FRISIA”.

Takomme Snjeum gaerkomste fen it Snjeuntojounsselskip Frisia bij J. de Vries. Oanfang 10 úre krêkt.

De foarsitter Klaes.

—o—

DELFTSCHE STUDENTEN VEREENIGING „ZELANDIA”.

Gewone Vergadering op Maandag 30 October, des namiddags ten 8 $\frac{1}{2}$ uur, ten huize van den heer C. Wagtho, Spoorzingel 1.

De ontvanger-griffier, H. Kalshoven.

—o—

CORDA FRATRES.

Afdeeling Den Haag der Internationale Studentenfederatie.

Algemeene Vergadering op 28 October 1911, te houden in het „Gouden Hooft”, Groenmarkt, Den Haag.

Agenda: Vaststelling der notulen. Vaststelling der begroting. Voorstel entrée-verlaging. Inlichtingen van het Congres te Rome. Wat verder ter tafel komt.

Gedurende de vergadering kunnen nieuwe leden zich aanmelden.

Technische Hoogeschool.

Bij beschikking van den Minister van Binnenlandsche Zaken van 24 October 1911, No. 8066, Afdeeling H. M. O., is voor het tijdvak van 1 December 1911, tot en met 31 Augustus 1912 benoemd tot assistent voor de mikrobiologie aan de Technische Hoogeschool, Dr. N. L. Söhngen, technoloog te Middelburg.

Correspondentie.

Aan den heer De V.

Waar reeds meerdere artikelen, deze kwestie behandelend, werden geplaatst, is Uwe inzending terzijde gelegd.

Ingekomen boeken.

NAGELATEN WERK VAN ADRIAAN VAN OORDT, uitgegeven door C. A. J. van Dishoeck, Bussum.

DIONYROS door Louis Couperus, uitgegeven door C. J. Veen, Amsterdam.

PLAATWERK „DE ARCHITECT”, onder redactie van het Genootschap Architectura et Amicitia, Aflev. No. 4.

Agenda.

DELFT.

Zaterdag 28 Oct. Schouwv. Stads Doelen: Rotterd. Tooneelgez.: „De zin voor het kwade”; 8 uur.

DEN HAAG.

Vrijdag 27 Oct. Kon. Schouwv.: Ned. Tooneel: „De landziekige”, „Een huwelijksaanzoek”; 8 uur.

Geb. v. K. en W.: Tournée Schürmann: „Der Leibgardist”; 8 uur.

Zaterdag 28 Oct. Kon. Schouwv.: Fr. Opera: „Les Huguenots”; 8 uur.

Zondag 29 Oct. Geb. v. K. en W.: Concert Residentie-orkest; 2 $\frac{1}{4}$ uur.

Geb. v. K. en W.: Louis Bouwmeester: „De Kroeg”; 8 u.

Woensdag 1 Nov. Geb. v. K. en W.: Het Tooneel: „Mercadet”; 8 uur.

ADVERTENTIEN.

Gem. Zit- en Slaapkamer

aangeboden, tegen billijken prijs.
Adres Bureau van dit Blad.

SCHRIJFWERK gevraagd.

Brieven onder No. 2660 aan het Bureau van dit Blad.

EETTAFEL

voor 8 à 10 personen aangeboden.

Adres MOLSLAAN 27.

REPETEEREN.

Arbeidswetgeving.

Waterstaatsrecht en Overig Staatsrecht.

MR. C. L. TORLEY DUWEL, Nieuwe Plantage 81.

D. C. M. JANSEN,

Oude Langendijk 9.

**ARAC-, RUM- en
CITROENPUNCH.**

PRIMA KWALITEITEN.

LIKEUREN

van Wijnand Fockink en Lucas Bols.

T. S. T.

Dames- of Heeren-Ingeschrevenen die
zich nog niet op het

Technisch**Studenten Tijdschrift**

hebben geabonneerd, worden uitgenoodigd
het 1ste nummer van den tweeden jaargang
ter kennismaking aan te vragen aan de

Technische Boekhandel en Drukkerij

J. WALTMAN JR.

BINNENWATERSLOOT 33—35, of

VLAMINGSTRAAT 34.

De abonnementsprijs van een jaargang
bedraagt f 4,—.

Het van ouds bekende adres is: —

S. LOGCHER,

: CHOORSTRAAT 46, :

die betaalt den hoogsten prijs voor
net gedragen Heerenkleeding.

Voor het

**Omlijsten van
Corpsdiploma's**

met rood linnen rand,

beveelt zich aan de

Technische Boekhandel en Drukkerij

J. WALTMAN Jr.,

Binnenwatersloot 33-35, Delft.

PIANO'S en ORGELS in huur van af f 4,—
per maand met inbegrip van stemmen bij
F. J. RAAR, NIEUWSTRAAT 6

FIRMA E. DE GROOT,
hoek **VOLDERSGRACHT 33,**
geeft de **HOOGSTE** prijzen voor ge-
dragen kleederen. Sedert 1870 bekend
onder den naam van **VOGELEI.**

C. MENSERT Pzn.

Gasfitter en Loodgieter.

OUDE DELFT 146.

FOTOGRAFIE-ATELIER
„MODERN”.

OUDE DELFT 12b.

Specialiteit in het maken van
INTERIEURS.

Beleefd Aanbevelend.

BIJBLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 26 OCTOBER 1911. No. 4,

met toestemming der Redactie uitgegeven door de
Afdeling Delft der N. C. S. V.

LEZING voor de Eerste-jaars vergadering,
gehouden door J. BUININK, op 12 Oct. 1911.

IDEALISME.

Mijne vrienden!

Laat me beginnen met te zeggen, wat ik van avond niet bedoel te doen. Wanneer ik over „Idealisme” spreken zal, verwacht dan niet een wijsgeerig-gedachte uiteenzetting over die soort van wijsbegeerte, die men „de idealistische” noemt. En ook niet zal ik trachten een begrip of een gedachte in nieuw licht te doen treden, en nog minder m'n kracht zoeken in gewild-rhetorische zinnen, hoe aanlokkend een onderwerp als 't genoemde zich daartoe ook leent. Dat alles dus niet.

't Is alleen mijn bedoeling van avond tot U te spreken in gewone taal, een woord van hart tot hart. Immers, daartoe schijnt deze avond mij bedoeld, om elkaar waarheid te zeggen, de dingen te zien zooals ze zijn.

Maar nu doet zich een moeilijkheid voor. Ge weet het allen, het menselijk leven is zeer verscheiden, geen twee levens die volkomen op elkander gelijken. En in zeer sterke mate geldt dit in een studentenwereld. Daar is in de eerste plaats het onderscheid in faculteit, dat vaak zeer groot is, ja, de takken van wetenschap loopen zeer ver uiteen dikwerf. En verder is er ook groote verscheidenheid in karakter en persoonlijkheid, die zich juist in een intellectuele kaing des te gemakkelijker ontwikkelen.

Echter, hoe verschillend onze levens, door studie, geboorte en stand mogen zijn, dit is ons allen gemeenschappelijk, dat wij menschen zijn, in 't bijzonder jonge menschen; en ook: wij zijn studenten.

Op grond van dit gemeenschappelijke spreek ik over idealisme in de studentenwereld.

We weten allen dat de studentenwereld genoemd en geprezen wordt als de gelukkigste tijd. In de jaren van voorbereiding op H. B. S. of Gymnasium vertellen ouderen U van 't heerlijke, 't vrije en ongedwongene, 't gezellige dat in den studententijd zoo heerlijk schitteren gaat.

Voor ons allen is de studentenwereld een ideaal geweest, of is 't nog! Met een hart kloppend van verlangen zijn we aan de Hoogeschool gekomen, vol hoop, vol verlangen, vol vurig idealisme! Wat van elke nieuwe levensperiode geldt, geldt zeker in zeer sterke mate van ons studentenleven: 't vond ons vol groote en hooge idealen! Hoop is iets echt-menschelijks, ja iets wezenlijks in ons menschenleven. Hoop doet leven, zonder hoop verschrompelt ons leven, heeft het geen groei, blijft 't in z'n windselen. Hoop daarentegen is als 't ware de levenskracht in ons leven!

Zonder die hoop, zonder dat idealisme, want wat is idealisme anders! zou ons leven arm zijn. Daarom, omdat ons leven niet arm, maar rijk wil zijn, kent elk menschenleven idealisme. Ook elk studentenleven.

Wat ik zoo straks over 't uiteengaan van 't menselijk leven in groote verscheidenheid gezegd heb, gaat natuurlijk ook aanstonds op voor 't idealisme in de studentenmaatschappij!

Er is groote verscheidenheid. Daar behoeven we niet lang over te spreken, we kunnen dat ervaren als we maar even met elkander praten. Onze idealen zijn zeer verschillend. Laat mij er toch iets over mogen zeggen.

Over 't ideaal van dezulken, die hun leven, vooral hun studentenleven, willen gebruiken om 't te verkwisten en misvormen in ongebondenheid, indien het den naam van ideaal verdient, het is zekerlijk m'n bedoeling niet er lang over uit te weiden. Zulke levens zijn niet echt-menschelijk, misvormen ons mensch-zijn, en vallen daarom buiten onze bespreking.

Verreweg de meeste studenten stellen het als een ideaal intellectueel zoo goed mogelijk ontwikkeld te worden. Wat een dag- en uur-indeelingen zijn er niet reeds op studentenkamers opgemaakt! Wat een goede plannen vooral in 't eerste jaar, met 't oog op de studie opgesteld! Men wil ontwikkeling, men wil beschaving in den meest uitgebreiden zin des woords.

Die zucht naar beschaving openbaart zich in eenzijdigheden, daar ze dikwerf de levensharmonie verbreekt. Onze jeugd is dartzel. We zijn niet als een kalme rivier, die rustig zijn gang gaat, integendeel, wij zijn als een bergstroom, die naar beneden tuimelt, en bruisend doorstroomt en dus geen diepgang heeft. Zoo ook vaak in ons jonge leven.

Een neiging, een gedachte overweldigt ons, vatbaar voor indrukken als we zijn, en we worden eenzijdig.

Daar is o.a. de intellectuele eenzijdigheid. Daarmede bedoel ik die neiging, die in elk studentenleven wakker wordt, vermoed ik, veel te weten, alles te begrijpen. Wij willen alles logisch verstaan. We behoeven daar nog geen filosofen voor te zijn, om alles logisch te willen zien, neen, 't is iets algemeen.

We gaan studeeren, om te begrijpen. Dat is ons ideaal! En met alle macht gaat men studeeren. Veel wat tot nog toe dierbaar was, opvattingen, waarheden, moeten bezwijken voor de rechtbank van ons oordeelend intellect. Wat niet verstaan, begrepen wordt, wordt prijsgegeven als onwaarheid. Dit geldt niet alleen van opvattingen uit ons gewoon maatschappelijk leven, ook is ons godsdienstig en innerlijk leven het zelfde! Consequent als we zijn, radicaal als we zijn, gaat ons streven door!

Nu kan ik niet spreken, in 't algemeen, over de ervaringen, die men daarbij opdoet. Alleen dus meer persoonlijk.

Wanneer 't ideaal ontzaglijk wetenschappelijk, logisch te zijn in ons studentenleven machtig is, gaat veel zaligs te loor, geeft ge veel prijs wat tot nog toe zeer op prijs werd gesteld. Totdat op een gegeven oogenblik uw ideaal verzinkt, omdat 't u een wanstaltig gedrocht toe schijnt, dat u niet de wereld verklaart, maar de wereld misvormt, de werkelijkheid maakt tot een stel waarheden, zonder warmte en licht! Wie 't ideaal van denken, wetenschappelijk denken, eenzijdig opgevat doorvoert, die verliest z'n ideaal, omdat 't een afgod wordt, die 't leven vernielt.

Vandaar dat geen intellect zonder meer ons ideaal zijn kan. Steeds zoekt men er gevoel, aesthese bij kunst moet komen en de resultaten van wetenschap hullen in een wazig licht.

Hoop, ideaal is nu eenmaal een steeds terugkeerende eigenschap en elk mensch zoekt het, misschien onbewust. Welk student stelt niet z'n ideaal te weten van kunst wie wil in z'n leven niet aesthese?

Ook dat is een ideaal, dat zich oplossen moet door de werkelijkheid.

Op gevoel leven wij niet, wij leven alleen op waarheid. Wanneer uw gemoed vol is van bange vragen, die ge niet van u afzetten kunt, vragen die opkwamen omtrent uw toekomst, over God, over het wereldgebeuren! wat geeft u dan de muziek of andere kunst! Als daar in u schijnt een geweten, dat eenheid wil, harmonie, maar dat innerlijk verdeeld is, en die harmonisch klinkt?

Daarom is er zooveel onrust, zooveel verscholen onrust in menig hart, omdat hun leven geen waarachtige bevrediging kent.

Misschien is 't u opgevallen, of in ieder geval zal 't u opvallen, hoe menig luidruchtige studentenfuif eigenlijk zooveel innerlijke droefheid omhullen moet!

Hoe menig sterk, vertrouwend woord, uitgesproken in jeugdigen overmoed, wat een innerlijke zwakheid verbergt het!

Hoeveel idealisme, hoog opgaande in verwachting, wat is 't vaak niets meer dan een meening, een opinie, die niets anders zegt, dan de klank!

Hoe menig studentenleven is krank aan eenzijdigheid, en dus zoo vreeselijk vol disharmonie, onrust. Dat zijn dingen, die ge zien en hooren kunt!

Oppervlakkigheid is overal geoordeeld, omdat ze spot met den ernst des levens. Oppervlakkigheid in ons studenten is des te meerder gevaarlijk, naarmate wij hooger roeping hebben. 't Gaat om waarheid ook in ons idealisme!

Tot nog toe sprak ik zeer algemeen over de idealen die men in de studentenwereld zoekt. Ik zal zwijgen over de kleine laag bij de grond zijnde begeerten, om een getapt type te zijn, een baantje te krijgen, met alle menschen op goede voet te staan, een leuke vent gevonden te worden. Zeker, juist deze komen veelvuldig voor, maar verdienen eigenlijk de naam van idealen niet. Zooals er valsche hoop is, is er ook valsche idealisme. Gij kunt dat rijtje zelf aanvullen, in iedere academiestad zal dat euvel, zijn persoonlijkheid te verminken, onder andere gedaanten opduiken en daarom spreek ik er maar terloops over.

Nu ga ik meer persoonlijk spreken over de idealen, die in eigen leven als student gelden. Bij de rij van faculteiten aan de academie staat nog de theologie. En al is het voor mij als theoloog hard het te moeten erkennen, de eereplaats onder haar zusteren, de kroon der wetenschap, bekleedt ze sinds lang niet meer. Zij is teruggedrongen van haar eereplaats. Uw waterbouwkunde, uw elektrische wetenschap is haar te machtig geworden, uw mathematische en empirische wetenschap heeft haar teruggedrongen van 't wetenschappelijk erve en zij mag zich vergenoegen, op eigen erven nog haar vlag te doen wapperen, over 't gansche terrein des levens wappert haar banier niet meer.

Met opzet constateer ik dit feit, dat naar mij toeschijnt niet genoeg betreurt kan worden, omdat dit feit weerspiegelt de opvatting der menschheid aangaande de geestelijke nooden die in haar leven.

De empirie, het exact-wetenschappelijk onderzoek, heeft alle geestelijke wetenschap wel overvleugeld. Wel wordt dit weer gansch anders, en wel wordt de groote taak thans het rijk van den geest te onderzoeken ondernomen, maar

't is toch nog maar een begin, dat wel krachtig opleven zal, maar nog niet krachtig is.

Vandaar dat menig student zich om zijn godsdienstig leven absoluut niet bekommert. Wel wat we weten moeten, wel wat we doen moeten, maar wat we zijn moeten, daarmee bekommert hij zich niet. God is zoo dikwerf een onbekende in de wetenschap en niet minder in de studentenwereld.

God laat zich zoo gemakkelijk wegdringen, 't klinkt vreemd en toch is 't zoo. De teerste en zaligste dingen laten zich 't makkelijkst verdrijven en vernielen. Een bloem in 't stof vertreden en haar schoonheid is vergaan. Gij geniet van een wonderschoon muziekstuk en ge verliest uw zalig inleven in dat rijk der klanken, doordat naast u eenige jongens onhebbelijk zitten te lachen. De teerste dingen, de zaligste dingen, laten zich het makkelijkst verdrijven.

Nu is 't geloof, het echt-innig geloof, een heel innerlijke en dus heel teere zaak. En vandaar misschien ook dat 't zich schijnbaar zoo makkelijk laat wegdeneeren. Wie maar even logisch redeneert, consequent door, wie maar even gaat anatorieseeren de menselijke meeningen en 't menschelijk geloof, hij kan 't u wel zeggen: alles hypnose, alles zelf-suggestie. Zoo kan men doen. Ja, men kan ook de liefde uwer moeder verklaren voor egoïsme, dat kost ook heusch geen moeite. Dat kan men doen.

Maar dat behoeft niet, wat meer is: dat mag niet. Als mensch hebt gij eenheid nodig, en wanneer ge uw religieuse behoeften verwaarloost, of geheel en al misvormt, dan zijt gij niet echt-mensch. Uw menschelijk leven met al zijn hoedanigheden is dan een harmonie met dissonanze, dus geen harmonie. Ook in uw studentenleven blijft gij mensch, d. w. z. een wezen dat God noodig heeft, dat in God, den levenden God in Christus ons geopenbaard, vinden kan de volheid van leven, levenseenheid.

Zie, ik ga nog verder en zeg: geloof aan God kan Uw leven oud laten, gij kunt toch uw leven gaan zonder iets van Hem te merken. Geloof in God, die in Christus tot ons komt, is meer, oneindig meer. Geloof in Christus, is een realiteit, een werkelijkheid die ge ervaren kunt, te midden van al 't rumoer en gewoel van uw studentenleven.

In Hem kunt gij vinden het ideaal van uw mensch-zijn. In Hem vindt gij nieuw leven. Voor Hem ziet ge u als zondaar, d. w. z. als mensch, die niet aan zijn doel beantwoordt, voor Hem voelt ge u als 'n onheilige, 'n onreine. In Hem vindt ge uw verlosser, die u hoop geeft in uw leven. Die u te midden van de gebrokenheid van uw student-zijn geleidt als een gids, die u naar boven wijst en u oproept volmaakt te zijn! Christus roept u op tot den strijd tegen de zonde, d. w. z. Hij roept u op echt-mensch te worden. In Hem vindt ge den echten-mensch! In 't volgen van Christus ligt het ware van ons leven. Jezus Christus roept ons op ook in 't studentenleven tot reinheid! Dat zegt wat! Ieder die iets weet van ons studentenleven, huivert als hij hoort: reinheid!

Jezus Christus roept ons op ook in 't studentenleven tot waarheid, waarachtigheid, en ieder onzer, die iets weet van de werkelijkheid, weet dat juist bij ons nog zooveel onwaarheid, onwaarachtigheid schuilt. Jezus Christus roept ons op tot 't gebruiken onzer gaven, om die vruchten te doen dragen. Hij vraagt van ons dat wij studenten doen wat wij moeten doen: d. w. z. studeeren. En wij studeeren vaak zoo half. Ja zeker, Jezus Christus stelt eischen in ons leven, in 't bijzonder in ons studentenleven. Maar Jezus Christus doet meer nog. Voor ieder die in Hem vindt zijn Heiland, zijn verlosser, bij wien hij rust vond in de liefde van God, die met de gebrokenheid zijns levens, met z'n zonden tot Hem kwam is Hij de Rust.

Jezus volgen, Hem dienen als koning is een ideaal, dat hoog in ons leven wenkt. Die zich opmaakt Hem te dienen, weet dat hoe machtiger het ideaal is, des te vreeselijker de werkelijkheid is.

Menigeen, die Hem dienen wil, wil 't vaak opgeven en zegt dan dat 't onmogelijk is.

Maar de zwakheid der menschen, vindt sterkte in God. Geloof me, dat is nu maar niet een vroom gezegde, waarmee we veel willen goed praten, werkelijk, dat is ervaring.

Dit is de zaligheid van 't koninkrijk Gods, dat men er niet achter omziet. Die God, in Christus ons geopenbaard, belijdt als zijn Koning, heeft deze waarheid vast te houden. We loopen als in een loopbaan. We rennen om den prijs, n.l. volmaakt te worden. Vaak struikelen we, maar we mogen wederom opstaan, wel schieten we dikwerf te kort. en we weten dit diep in ons hart, dan komt Christus en geeft u moed en spreekt u van genade!

Misschien zijn dit voor sommigen uwer, klanken, niets zeggende woorden. Toch is 't voor velen waarheid. Jezus Christus stelt machtig idealisme in ons leven, in ons studentenleven. Hij roept ons op tot volmaaktheid, tot echt-menschzijn. En dat niet alleen, Hij stelt niet alleen den eisch, maar ook Hij is degene die draagt, Hij is 't die genade is!

In Hem vinden we de volheid des levens. Zijn woord werpt op ons leven nieuw licht, zijn leven geeft ons nieuw leven.

Zie, Hij staat in ons studentenleven. Hij blijft in 't leven van elk mensch staan. Men kan langs Hem heen

en zeggen we begrijpen U niet en Hem laten aan zijn kruis, of men kan Hem bewonderen zooals men martelaars bewonderd, maar toch niet knielen. Of men kan Hem haten met een geweldigen haat, zooals Nietzsche Hem haatte. Eigen Kracht of Genade! Nietzsche koos 't eerste. Maar ook kan men voor Jezus knielen, omdat ge in Hem belijdt uw Koning, uw Verlosser. Dan ziet ge achter Golgotha's kruis den opstandingsmorgen van den Paaschdag! Dan weet ge 't: Hij leeft, Hij is Koning!

Mijne vrienden! Ons studentenleven is vol mogelijkheden. In 't bijzonder voor diegenen, die pas aankwamen. Dat het zoo is, n.l. vol mogelijkheden is de heerlijkheid er van. Maar ook de moeilijkheid.

't Is als of ge aan een kruispunt van wegen staat, en van den wegwijzer zijn de namen weggeverfd.

Gij moet kiezen! Uw vrijheid is tevens uw moeilijkheid. Gij moet kiezen! Gij kunt geen twee wegen gaan. Wanneer zijt gij willoos? Niet als gij geen wil hebt, maar als gij meer dan één wil hebt! Ons menschelijk leven, in elk opzicht, roept om eenheid. Gij kiest een levensrichting, een ideaal, waarmee ge uw studententijd ingaat.

't Is er mee als de voetgangers langs den Sfinx uit de Grieksche Mythologie: gij moet kiezen en antwoorden op de vraag, wat Jezus Christus van Nazaret voor U is.

Kiest gij Hem niet — wat gij kunt doen, want in zedelijk leven is 't vrijheid! — dan kunt ge machtig idealisme in uw leven kennen, vol verwachting uw leven als student ingaan. Maar gij zult ook hierin teleurgesteld worden, de studenten vallen u tegen, boven alles gij valt u zelf zoo tegen! Gaat gij zonder Christus, dan hebt gij geen troost in uw teleurstelling, die u zegt sta op! De menschen zullen u wel moed inspreken, o, zeer zeker, maar dat rust op geen grond, dan dat men maar hopen moet. Zonder Christus hebt ge geen vast doel, geen kracht die u steeds weer vernieuwt, ongetwijfeld kan uw leven groot zijn, rijk zijn, ontwikkeld zijn. Of gij zonder God in Christus echt-mensch zijt, op grond van Christus prediking zeggen wij: neen!

Maar ook gij kunt met Hem uw studentenleven ingaan. Gij gaat niet langs Hem heen, en zegt: Gij zijt mijn Meester, mijn Koning!

Ieder student heeft zijn meester, zijn koning, die hij gehoorzaamt. 't Zij dat dit is de publieke opinie, 't zij dat dit is zijn wetenschap, of de kunst, of zijn hebzucht, ieder student, die leeft, heeft iets of iemand dat hij dient. Wanneer gij Christus dient als uw Koning, doet gij daarmee iets echt-menschelijks, 't groot verschil tusschen u en de anderen is alleen, wien ge als Koning stelt.

't Volgen van Jezus is een gave en een taak. 't Geeft u een nieuw levensbeginsel, 't maakt uw leven nieuw, maar ook, 't geeft u een taak, Hem te belijden, van Hem te getuigen, ook in de studentenwereld. Ge kunt dit alles doen, maar 't zal vaak op teleurstelling uitloopen. Gij hebt behoefte aan bemoediging, gij zoekt menschen met wie gij dat groote doel kunt verwezenlijken.

Zie daar de reden waarom de N. C. S. V. bestaat. Om idealisme te handhaven, om steeds weer te stellen in 't licht van dat idealisme.

Wij menschen zijn geen eenlingen, wij zijn geboren voor de gemeenschap. Wij moeten sociaal zijn volgens ons wezen!

De pogingen die de N. C. S. V. aanwendt om haar taak te vervullen, zult ge kunnen leeren kennen.

Bijbellezingen, publieke vergaderingen, de omgang met elkander. Samenkomsten om gezamenlijk te bidden. Bijbel- en Zendingstudiekringen. Gij kunt komen. 't Is louter vrije keuze.

Zult gij uw studentenleven willen ingaan of blijven ingaan met Christus of zonder Hem?

Deze vrijheid te kiezen is moeilijk en ernstig. En toch, de zaligste dingen in ons leven kosten de meesten moeite. Jezus volgen is niet gemakkelijk, maar juist daardoor heeft 't een kenmerk der waarheid. In Christus vinden wij het ware idealisme, omdat in Hem vinden het echt-menschelijke en daarop rust onze levensharmonie. Daarom roept Hij elk, die vermoeid en belast is, tot zich, alle onrustigen, en geeft hun rust.

Weinig en onvolkomen sprak ik over deze dingen die dieper gekend en gewaardeerd worden, naarmate we meer naar waarheid er in leven.

't Zijn ernstige dingen, naar ik geloof is het boven alles waarheid, want om waarheid gaat het ten slotte in ons leven en Jezus Christus is de waarheid.

(w. g.) J. BUININK,

Praeses N. C. S. V.